

Из „Меденият изгрев над хълма“

Първа глава

Поемам си дълбоко дъх и излизам през вратата на самолета. Спирам на металната платформа най-горе на стълбата с вдигнато лице към горещото слънце на Крит и вятърът подхваща краищата на къдравата ми коса. Точно както си спомням, че направих и последния път, когато бях тук, преди осемнайсет години.

Събирам косата с едната ръка и я задържам на тила си, докато слизам бавно по стълбата. И тогава той ме връхлита – онзи мирис изпълва ноздрите ми, главата ми, гърдите ми и ме запраща назад към времето, когато бях млада и щастлива и когато всичко беше възможно. Въздъхвам радостно въпреки нервите, които правят кълбо в стомаха ми. Вятърът носи аромат на дива планинска мащерка, който ме обгръща в топла прегръдка и трябва да стисна парапета по-силно, за да запазя равновесие. Сега имам чувството, че всичко е било вчера. Докосвам медальона на шията си, сякаш отново свиквам с него. Сърцето ми пърха празнично и по лицето ми се разлива възможно най-широката усмивка. Тук сам, наистина съм тук.

– Извинете, госпожо, всичко наред ли е?

Обръщам се и виждам зад мен стюардесата и редица нетърпеливи пътници. Група млади момичета се смеят развълнувани и аз внезапно си спомням стържещия смях на Джина, дошъл от спалнята на Майк. Споменът ме кара да потрепера и внезапно ми става студено въпреки жегата.

В онзи ден, докато си отивах от Майк и от една връзка, за която си мислех, че аз протакам и чакаме правилния момент да направим следващата стъпка, осъзнах, че всичко трябва да се промени.

Седем години знаех къде съм и какво ще правя всеки ден от седмицата. Имах човек, с когото да споделям от време на време поръчаната за вкъщи вечеря и гледането на телевизия. А сега съм сама и се чувствам като балон със срязана връв, който не знае в коя посока да полети.

– Всичко наред ли е? – пита отново стюардесата.

Поглеждам и нея, и опашката зад мен, изтормозените физиономии на родителите с детето, което седеше близо до мен. Поглеждам мъжа с наушници, гащеризон и светлоотразително яке, въпреки маранята, носеща се над асфалта, а той вдига ръце срещу ярката слънчева светлина и присвива очи към мен.

– Имате ли нужда от помощ?

– Не, не... добре съм. Всъщност, направо перфектно – отговарям аз и свалям слънчевите очила от главата си, а косата ми се разхвърчава още повече.

Въпреки вълнението, че съм тук, нервите ми подскочат като въздушни акробати в корема. Поемам пак дълбоко дъх, след това стискам парапета и продължавам по леко поклащащите се стъпала, като хвърлям поглед и към така познатия пейзаж.

– Довиждане, благодарим ви – казва стюардесата. – Надявам се да прекарате добре.

– И аз се надявам – отговарям и стискам медальона с пръстите на свободната си ръка.

Ярко синьото море е точно зад летището. По брега са пръснати големи, ръбести скали и вълните се разбиват в тях с корона от бяла пяна. И онзи аромат е тук през цялото време, като добър приятел, дошъл да ме посрещне, и всичките ми притеснения изведнъж започват да изчезват. Докато вървя по асфалта към сградата на терминала, казвам си, че съм постъпила правилно, като дойдох тук. Нямам представа защо бях толкова притеснена, нито защо съм го отлагала толкова дълго. Не съм се чувствала така от... години!

Отраженията на слънцето отскачат от стъклото като част от комитет по посрещането. Време беше да се махна от празната къща, да си създам свой собствен живот, както каза Деми по време на доста скovania ни разговор по скайпа във вечерта на пожара. Исках да ѝ кажа колко много ме изплаши този пожар и пропадането на покрива и как искам тя да е в безопасност и че винаги ще съм до нея. Тя на свой ред ми разказа за разкошната къща, в която живее, и описа с големи подробности декорацията и меките хавлии в стаята ѝ със самостоятелна баня. Разбирам, че аз никога не бих могла да ѝ дам тези неща, купувах каквото мога в магазини втора употреба и на разпродажбите след Коледа. Грейси непрекъснато наминаваше с малки находки – намалена завеса за баня или нащърбена

консерва с кой знае какво, наричахме го вечеря-изненада. Бе много далеч от луксозните храни, които Деми щеше да яде сега, ако съдя по онова, което ми разказва.

Тук поне мога да избягам от самотата и болката. Мога да забравя кръстословицата за Джина и Майк и отново да съм себе си... или поне да си спомня коя съм и мечтите, които имах.

Стискам чантата и пристъпвам бавно по износения син линолеум.

– *Kalimera* – усмихвам се притеснено, когато стигам до началото на опашката и служителят от паспортния контрол кимва бавно.

– *Kalimera* – отговаря той и отваря паспорта ми. – *Efharisto* – благодари и ми го връща с усмивка.

Нервите ми отново притихват и тръгвам към изхода.

– Здравейте – чувам да казва служителят по паспортния контрол на семейството с момченцето, което използваше седалката ми в самолета като спаринг за биене на барабани.

С тях е и момиче в тийнейджърска възраст и едва изсумтява нещо към родителите си, когато ѝ напомнят да извади слушалките, за да мине през паспортната проверка.

– Не мога да намеря Wi-Fi – изхленчва и аз изпитвам неочаквана болка и ми се иска Деми да е тук.

Изваждам телефона си и го включвам да проверя дали вече има сигнал, за да се чуя с Деми и да пиша на Анджелика, че съм пристигнала, че съм успяла. Грейси няма мобилен, но Анджелика ще ѝ предаде, може дори да намеря картичка и да ѝ я изпратя.

Когато най-после реших да си купя билет за Крит, обадох се на Анджелика с огромното желание да я накарам да дойде с мен. Искях тя да е до мен тук, но въпреки усилията ми, отказа. Уенди Дейвис, личната асистентка на Алвин Евънс във фабриката, била бременна. Разбрали го в болницата, когато се почувствала зле след пожара, и предложили на Анджелика да я замести и да надзирава ремонта, както и да се погрижи фабриката да е готова и отново да започне работа.

– Това е големият ми шанс, Нел! Ако мога да ръководя фабрика за коледни украшения, модната индустрия е само на една крачка, нали?! За нула време може да застана начело на модна къща в Лондон! И да последвам твоята Деми в големия град...

Знам, че не би могла да отхвърли такова предложение. И не мисля, че вярва как всъщност ще се кача на самолета сама. Но изведнъж аз почувствах нужда да разбере и да съм наясно. Не можех просто да сея в празната къща и да чакам Деми да се върне у дома. Ще се върна там, където спрях, със или без подкрепата на Анджелика. Трябва да го направя. Трябва да съм сигурна, че решението, което взех преди всички тези години, е било правилното. Нека го наречем просто недовършена работа.

Докосвам отново медальона на шията си.

Така или иначе, не можех до безкрайност да гледам повторения на „Мама миа“ и „Шърли Валънтайн“. Една седмица след пожара седях на дивана и започвах кутия „Чириос“, след като свърших пакет бисквити. Осъзнах, че стоя на върха на хлъзгав склон. Това беше прозрение. И вместо да гледам отново „Почивката“, станах от дивана и започнах пролетно почистване, бършех си сълзите, докато разчиствам чекмеджета и шкафове и се опитвах да се разсея от мисълта колко много искам Деми да си е у дома и колко съм гневна заради пропилените години, които прекарах с Майк.

Под леглото ми и на гардероба има кутии, недокосвани от години. Неща, които съм прибрала и не съм погледнала – бебешки дрехи, рисунки и картички, които Деми е правила. Стари дрехи, чифт рязани панталони, които украсих със залепващи камъни и кръпки. Баба очевидно не е изхвърляла нищо. И тогава го открих – попаднах на медальона под една купчина снимки. Свалих го, когато отидох в болницата да родя Деми, качена набързо в такси от баба, и вече никога не го сложих.

Малкият рубин в единия край беше по-мътен отколкото си го спомням, но си беше там, черната кожена дантела беше износена, но докато гледах сребърния, вече посивял контур на половината остров, всичко се отприщи отново в главата ми, в мен се втурна човекът, който бях преди.

Стори ми се като съдба – пожарът, Джина и Майк, Анджелика, която ни каза за уфърите...

Завързах медальона на шията си и усетих, че мястото ми е точно тук, в Крит.